

MAHZENDEKİ SIR-2

Mevlana'nın yolunda

Aydın Hız

KETEBE

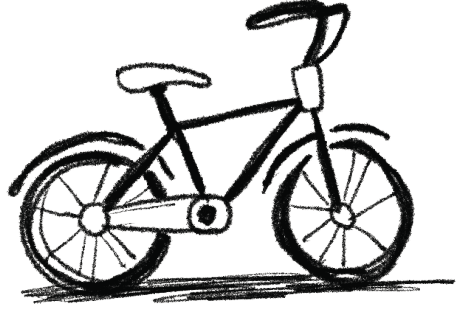
Aydın Hız

Karadeniz'in güzel şehri Ordu'nun Kumru ilçesinde doğmuş. Yaz mevsiminin sonları, yaprakların yavaş yavaş sararmaya başladığı, fındıkların dallarından düştüğü bir mevsimmiş. Ablası ve kardeşiyle birlikte büyüdüğü evin ahşap duvarlarındaki çizgilerini, mahallenin etrafını saran ormandaki ağaçların yapraklarını okumuş önce. Harfleri tanıyınca kitapların anlattığı hikâyelerle havalanmış düşleri. Kâh uzaklara gitmiş kuşların sırtında, kâh gemilerle denizlerde kaybolmuş. Bazen savaşımlara katılmış bir asker olarak, bazen de bilinmedik gezegenleri keşfetmiş düşlerinde. Kimseye anlatamadığı hikâyelerini içinde saklamış. Ortaokul ve lise yıllarında kimseye göstermediği defterler doldurmuş. Üniversiteyi okumak için Ankara'ya gittiğinde kitapçıları bulmuş hemen. Hem okumuş hem de çalışmış. Dergilerle de öyle tanışmış. Yazılar göndermiş, kitaplar yazmış. Deniz kenarında bir şehre yerleşmiş sonra. Hayalini kurduğu şeyleri yazmaya başlamış. Ağaçlarla konuşmayı, ormanda dolaşmayı, denizi dinlemeyi çok seviyormuş.

MAHZENDEKİ SİR - 2

MACERA BAŞLIYOR

1.

Mahallede körebe oynuyordu çocuklar. Herkes bir köşeye saklanmış, ebeye yakalanmamak için nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

Poyraz eski bir evin içinde, örümcek ağlarının arasındaydı. Hiç kımıldamadan saklandığı yerde bekledi bir süre. Dışarıdaki seslerden Mehmet'in ve Selim'in sobelendiğini anladı. Ebe olan Abdullah'ın her yerde onu aradığını düşündü.

Bir çıtırtı duydu sanki.

Bu eski binanın içine saklanmakla iyi etmemiş miydi yoksa? Onun gibi kim cesaret edebilirdi buna? Kırık camlarından yansıyan gün ışığının loş aydınlığı, uzun yıllar kimsenin yaşamadığı eski evin içinde ürkütücü bir hava oluşturuyordu. Çürümüş tahtalardan tozlar dökülüyordu ara sıra.

“Hey Poyraz! Oyun bitti, neredesin?”

Abdullah, ebe olduğuunda bunu hep yapardı. Sobeleyemediği kişiyei bulunduğu yerden çıkarmak için kullandığı bir numaraydı, Poyraz buna kanar mıydı hiç?

Az nceki ırtırtının diğer odadan geldiğini anlayınca, parmak uçlarına basarak sese doğru yürümeye başladı. Dışarıdaki oyunu unutmuştu sanki. Yıkıldı yıkılacak gibi gözüken eski evin sıvaları dökülmüş koridorundan geçti. İçindeki heyecan ve macera duygusuna hafif bir korku da karışmıştı. Glgesini odaya düşüren loş ışıkta bir farenin hızlıca kaçtığını görünce bastı kahkahayı.

Sesi eski evin ahşap duvarlarında yankılandı.

Fare demek yetmezdi, sıandı bu! Neredeyse bir kedi büyüklüğündeydi. Dışarıdaki arkadaşları görselerdi keşke!

Gözleri odanın yarı aydınlığına alıştı. Pencerenin kr noktasında duran, köşeleri kırılmış, rengi solmuş bir dolap vardı. Poyraz eskimiş dolabın kapağında renkli bir ipin sarktığını fark etti. İçinde kıpraşıp duran merak, artık dışarı fırlamak istedi.

Çürümüş döşemede yürürken, gıcirtılı sesler çıkıyordu. İpin sarktığı kapağı aınca, *telis bezinden* yapılmış çuvala benzeyen bir torba gördü. Ağzı bir iple bağlanmıştı. Torbayı bulunduğu yerden aldı. İçinde bir kutu vardı. stnde toz bile yoktu. Belli ki yakın zamanda konulmuştu buraya.

“Poyraz! Biz gidiyoruz. Oyun bitti!”

Bu kez bağırان Selim’di. Akşam karanlığı kaplıyordu her yeri yavaş yavaş, herkes evine gidecekti anlaşılan. Arkadaşları arasında en cesuru o olmasına rağmen, karanlıktan korkardı Poyraz. Yere koyduğu çuvala baktı, dışarıdan ona seslenen arkadaşlarını düşündü. İçinde ne olduğunu merak ettiği çuvalı aldığı yere bıraktı, gıcirtılı ayak sesleriyle fırladı dışarıya. Aklı orada kalmıştı.

Selim’le ertesi gün buraya gelip, o çuvalın içinde ne olduğuna bakmaya karar verdi. Ne var ki onun düşündüğü gibi olmadı...

* * *

Tatilin ikinci haftasıydı. Karnelerini almışlardı. Poyraz’ın, arkadaşı Selim’in ara sıra freni tutmayan bisikletiyle Tepealtı Mahallesi’nin en dik yokuşundan aşağı inerken bir kaza geçireceği kimin aklına gelirdi! Heyecan ve macera, bir gazoz gibi onu kendine çekiyordu hep. Serüven tutkusu, gazozun içindeki baloncuklar gibi kabarıyordu içinde. Yokuş aşağı iyice hızlanan bisikleti tam köşeye varınca ön frenine basarak yavaşlatacak, direksiyonu sağa kırıp arka lastiğin sola doğru kaymasını sağlayacaktı. O an arkadaşları nasıl da hayretle bakacaklardı ona.

Dik yokuştan son sürat aşağı inerken, sanki rüzgârla yarışıyordu. Hava akımına kapılan saçları kabarmıştı iyice. Poyraz işte bunu seviyordu; uçuyordu adeta.